

B a r b a r a M o n t i

HOŘKOST OVOCE

Podle skutečných událostí.

● ■ **pointa**

Hořkost ovoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbara Monti

Hořkost ovoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

HOŘKOST OVOCE

B a r b a r a M o n t i

Podle skutečných událostí

● ■ **pointa**

KNIHA S POINTOU

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. Pomocí něj získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

● ■ **pointa**

www.pointa.cz

PODĚKOVÁNÍ

Z celého srdce děkuji všem dobrým duším, které to se mnou vždy myslely dobře, na nic si nehrály, nekalkulovaly, byly mi oporou, byly upřímné, nápomocné, otevřené a férové. Není jich moc a není třeba je jmenovat, ty jediné vědí, že si mohou sáhnout na srdce i svědomí a toto poděkování hrdě přijmout.

Srdečně děkuji své malé velké sestře.

Děkuji svým rodičům, kteří mě počali a připravili do života.

Děkuji těm, kteří mě odborně doprovázeli při hledání cesty a děkuji sobě za to, že jsem se nevzdala, bojovala a zvítězila.

V neposlední řadě děkuji životu za jeho pestrost a možnost bytí.

Děkuji svému životnímu partnerovi:

Nelituji žádného dne, který jsem strávila po Tvém boku. Nelituji ani těch špatných. Ač je dokonce možné, že jich bylo stejně jako těch dobrých. Nelituji ničeho, ba naopak.

Děkuji, že jsem Tě poznala. Děkuji za nádherné chvíle strávené v Asii, děkuji za dvě nádherné, zdravé a chytré děti. Děkuji za teplo rodinného krbu, za vlastní pokoj, za jedinečnou lokalitu bydlení.

Děkuji za ty těžké chvíle. Díky nim jsem měla možnost poznat samu sebe. Daly mi odvahu vydržet, zocelily mě a posílily. Naučily mě novým schopnostem, novému vnímání podstaty bytí. Naučily mě rozkódovat to, co se mi snaží emoce sdělit. Naučily mě vědomě prožívat život. Naučily mě mít k sobě respekt, umět sama sebe ocenit, mít se ráda. Naučily mě, že nemůžu plýtvat svou energií vždy a všude. Především tam, kde si toho nikdo neváží a bere to jako samozřejmost.

Děkuji. Děkuji, že jsi mi pomohl pochopit mnoho životních mouder na vlastní kůži. Pomohl jsi mi transformovat se v ještě kvalitnějšího člověka, než jakým jsem byla. A NA TO JSEM NÁLEŽITĚ PYŠNÁ. Já nyní mohu tyto cenné zkušenosti předat dál. Předat je našim dětem. Předat je všem lidským duším, které potřebují volně dýchat. Potřebují otevřít okno, nadechnout se, ale nevědí, jak na to. Nevědí, jak tu rezavou páčku odjistit. Nevědí to přesně tak, jako jsem to tenkrát nevěděla já.

Děkuji.

B.

VĚNOVÁNÍ

Mým zázrakům, mým jedinečným a silným dcerám. Vaše láska a odvaha mě každý den inspirují. Jste mým světlem, mou radostí a mým největším pokladem. Děkuji vám za to, že jste v mém životě a naplňujete ho neuvěřitelnou láskou.

TOHLE JSEM JÁ?

Je mi 29 let, mám za sebou 5letý vztah s o 22 let starším přítelem, se kterým jsem mimochodem dodnes a chtěla bych s ním zůstat i nadále. V zimě spolu trávíme 2 měsíce v tropech a během roku ještě alespoň jedenkrát vyrazíme někam na týden do tepla. Hory a zima nás neláká, asi proto před zimou vždy utečeme, nejlépe do asijských zemí. Kromě toho podnikám pravidelnou podzimní dovolenou s maminkou (jak jinak než v teple). Mezi naše výlety patří i svátky Cyrila a Metoděje, kdy si užíváme prodloužený víkend v lázních nebo objíždíme hrady a zámky v Čechách. S maminkou mám krásný vztah. Byla jsem příčinou vdavek maminky s mým otcem, když mě maminka měla v bříšku. Ona je mou nejlepší kamarádkou. Ví vše, od sexu až po neduhy partnerských vztahů. Jsou však věci, které mamince říct nechci. Jako třeba teď. Mám velký pocit smutku, prázdnoty, osamělosti a úzkosti na prsou. A jsem-li nešťastná já, je i maminka. Tak jsem se rozhodla, já, racionální, pevně stojící na zemi a odmítající fantasmagorie, že se budu svěřovat deníku (nemůžu říct deníčku, to už by bylo moc). Našla jsem svůj starý diář, který je neposkvrněný, stejně jako můj letošní, protože jsem si ho vůbec nepořídila. Tak úplně neposkvrněný není, protože jsem ho darovala na malování přítelově dceři a díky tomu mám listy do 3. ledna pomalované. Symbolicky jsem začala psát (respektive se zpovídat) 9. ledna, v den svatby mých rodičů. Asi to tak mělo být.

Skvělá vlastnost diáře je, že pojme vše. Nezáleží na tom, co do něho píšu, kdy se k němu zase vrátím a jestli se k němu vůbec vrátím. Celá tato situace se totiž zdá absurdní a nejspíš zase spadnu z oblaků a budu normální, anebo mi to naopak pomůže. Prostě se měním, je to součást životní etapy, vývoje, a třeba jednou někdy něco s mými poznámkami, pocity a zkušenostmi udělám, vydám knížku a třeba i natočím celovečerní film. Uspokojím si tím své ego, skutečným sen, naplním seberealizaci – prostě mi bude dobře.

Svěřením se deníku minimálně zmizí pocity, se kterými si nevím rady, nelíbí se mi a nesluší mi. A třeba ne, je možné, že popíšu jen pár stran a vše zase zajede do těch správných kolejí. Nebo se sice rozepíšu, vydrží mi to nějaký ten pátek, ale pak na diář zapomenu. A pak na mě jednou diář odněkud vypadne, já se do něj začtu a uvědomím si, jak jsem byla nezkušená a zmatená. To, co mne uspokojuje již teď, je to, že už mám popsané stránky do 12. ledna. Třeba jsem jen lehký exhibicionista, a jelikož už mé jméno není v tiráži luxusního časopisu, potřebuji se zviditelnit jinak. Knížka s mým autorským jménem by byla fajn, ale možná bych použila pseudonym, protože nevím, nakolik by lidé, kteří se objeví v diáři, pochopili subjektivnost mého líčení. Jak na to ale koukám s bolavou rukou po čtyřech popsaných stránkách, nemůžu už teď některá slova přečíst. No a co. Psát do notebooku nebudu, protože mě to nebaví, nepřipadá mi to tak romanticky osobní.

Když jsem si teď koupila tři knihy – žádné fantasmagorie nebo oceněné spisovatele, ale knížky, o kterých se zmínily mé známé – zjistila jsem, že jsem možná v nějaké zmatené kritické etapě života, kterou holky v mém věku prochází. Hrdinky všech těchto knih řešily svůj pomatený život, muže, existenci a tak dále. Třeba z toho chtěly taky uniknout, nebo se jen v knížce vypovídat, třeba protože nechodí do kostela. Tam je to přece fajn. Přijdu, řeknu, dostanu odpuštěno a můžu s čistým štítem bojovat dál.

Knížky nebyly spisovatelským umem s nominací na Nobelovu cenu, ale byly vtipné, ze života a hodné dnešní populace pohlčené do světa médií. Já sama jsem se trochu o té naší mediální gramotnosti naučila při vysokoškolském studiu sociálně-mediální komunikace, což byl obor, který následoval po třiletém studiu práva, jehož ukončení mě neopravňovalo k užívání titulu před jménem. To mě štvalo, a tak jsem studovala dál, abych dosáhla příjemného pocitu z přiznaného magisterského titulu. Mohla jsem si udělat další čárku v kolonce úspěchy / dosažené. Ale co dál?

Dostudovala jsem. Konečně. Není ze mě právnička, jak jsem původně plánovala. Vlastně bych tu práci ani dělat nemohla, když jsem pochopila, že spravedlnost není a právo jako takové je jen špína a hon na divou zvěř. Ovlivňování lidí silnou mocí médií se tak pro mě zdálo atraktivnější. Nejprve mě však média zajímala z opačné strany. Ne z té manipulativní, tedy z moci ovlivňovat příjemce, ale z té tvůrčí – chtěla jsem být součástí její tváře. Pokoušela jsem se dostat na místo televizní moderátorky a musím podotknout, že docela úspěšně, dostala jsem se do poslední pětky z 2000 uchazeček, ale nakonec jsem ztroskotala asi při kamerových zkouškách ve studiu. Jinak si to nedovedu vysvětlit. Když jsem totiž viděla svůj obličej na obrazovce, vypadal, jako by ho zasáhl roj včel. Televize nevyšla a já se na chvíli vyléčila. Nebudu se jich přece doprošovat. Jejich smůla, že přišli o takovou hvězdu.

Chtěla jsem být letuškou. Jen tak na rok. Jako zkušenost. Brigádu. Létala bych po světě, nakupovala, užívala si svobody, volnosti, měla dobrý příjem a byla spokojená. Ve čtvrtek jsem měla nastoupit na pětítýdenní kurz, kde by ze mě bleskurychle letušku vychovali, ale já odmítla, neboť se opět ozvala televize. Nakonec z mé televizní ani stewardské kariéry nezbylo nic. Tedy pominu-li mé „herecké úspěchy“ v reklamě na Coca-Colu či Campari s režisérem Joelem Schumacherem nebo štek v seriálu Až po uši od režiséra Hřebejka.

Zapomněla jsem zmínit, že jsem díky studovaným právům pracovala na soudě jako vyšší soudní úřednice. Už sám název funkce mě děsil. Proč to nebyla soudní manažerka nebo justiční odborník? Nebo alespoň soudní koncipient... Přece nemůžu být úřednice!

Mé odhodlání pro spravedlnost ochladlo již v začátcích. Ředitelka správy se mi snažila můj postoj k budoucímu zaměstnání vymluvit. Asi na mně tenkrát poznala, že sedět v kanceláři mezi haldami spisů a akváriem se závojnatkou (to byl

mimochodem jediný normální tvor z celé soudní budovy. Pořídila jsem si ho, abych nebyla v kanceláři sama a měla někoho na pokec) a rozkazovat a komandovat vedoucí kanceláře, zapisovatelky a exekutory, nebyla pro mě ta správná parketa. Chtěla jsem mezi lidi, potřebovala jsem nestereotypní práci plnou života, zážitků, zkušeností a všeho dalšího, co vás obohatí. Žádné sezení u počítače a nařizování exekucí, zkracování vazby nebo stanovování výživného. Vyplatila jsem se a začala hledat novou práci, což nebyla sranda. Studium práva a praxe na soudě mi byly na nic, a to, že jsem byla teprve v prvním ročníku sociálně-mediální komunikace taky. I když jsem se i v renomovaných firmách dostala v konkurzech do posledních kol, vybrali toho, kdo měl praxi v oboru.

Co teď? Na soud zpátky nepůjdu! Já potřebuji život, lidi, akci. Tiché čtení knih a psaní deníků? Co se děje, to ti nesedí! Možná bych mohla podotknout, že jsem Blíženec. Nejsem typický Blíženec, tedy rozpolcená osobnost. Vždy mám vše pod kontrolou a nejsem blázen. Ani nemám ráda sledování smutných romantických filmů, poslech romantické muziky a pláč do polštáře. Tak jak to často praktikují mé kamarádky. Nikdy jsem to neudělala a nepotřebovala. Naopak spíše odsuzovala. A dnes to na mě přišlo. Ale proč? Pomůžu si přece jinak! Takovéto úniky jsou přece potupné, nesmyslné a trapné. Stejně nikam nevedou. Nebo ano? Alespoň nasměrují? Nelíbí se mi můj nynější stav. Trápí mě. Neznám ho. Chci z něj ven! Jak jsem se do něj vůbec dostala?

Když tak vzpomínám, jednou se mi to již stalo. Už jsem se jednou tak bezradně cítila a taky si vzpomínám, že jsem nevěděla, co s tím. Bylo to v začátcích vztahu s mým nynějším přítelem. V podstatě a v jádru věci za mé nynější pocity může z velké části také on. Tenkrát jsem sedla k počítači a ty pocity sepsala. Ráda bych si své poznámky přečetla, ale darovala jsem počítač známé a dnes po pěti letech pochybuji, že existuje ten počítač, natož můj dokument. Škoda! Zaznamenala jsem především to, jak mě trápil jeho neukončený život s bejvalkou. Jak tu kapitolu neuzavřel, jak nepřijal to, že ho opustila... Jak si to mohla dovolit! Vypalovala jsem její svíčky uvnitř bazénu, abych to všechno odplavila. Doutnaly tak černě, že vše v bazéně zůstalo jak pokryté sazemi.

Zaznamenala jsem tam taky, jak jsem mu volala o pomoc, když jsem nemohla dýchat, a on mi na to řekl, že si mám zavolat záchranku, že už je v kabině a je svlečený, že nikam nejede. To bylo hned po 14 dnech, kdy jsme se poznali. Toho, co mě tenkrát trápilo, bylo mnohem víc, ale naštěstí jsem většinu z toho už dávno zapoměla.

Poznali jsme se úplnou náhodou... Ale o tom až později.

Aktuálnější je nyní zase použit deník jako terapii. Jako vrbu, jako kamarádku. Jen doufám, že s nějakým pozitivním výsledkem.

Můj drahý má dvanáctiletou dceru, která bezesporu souvisí s mým současným rozpoložením. Poznala jsem ji v jejích sedmi letech a tenkrát vyklá památnou větu; že táta střídá holky jako ponožky, avšak já jsem ta nejlepší. Tehdy mi do-

šlo, že mám co do činění se zprostředkovatelem bejvalčiných citů, nálad a ne-návisti. Je nám vždy fajn do doby, než k nám přijede a začne do naší pohody propouštět své nálady. Je jí 12 a už teď je tou správnou mrchou. Teda vždy byla, ale teď je takovou dospělejší. A já začínám chápat ten exces, kdy si můj milý dobrovolně/nedobrovolně, každopádně skutečně vzal dvakrát za manželku největší pindu pod sluncem.

Mrchy a kurvy vždy vítězí, ale my – hodné holky – ne. My se trápíme. Jsme hrdé a nešťastné. Chlapi si nás neváží a neudělají pro nás tolik jako pro ně. Navíc se jim neustále chytají do pastí.

Vyvrcholením letošního léta bylo 18. července, kdy musela přijet na měsíc – pa-nebože na měsíc – a to na příkaz matky z jasného důvodu: nemá 200 tisíc měsíčně na účtě a nemůže dceru vlastně živit celé prázdniny! Neodešla přece od něho, ač odešla s jiným, s výslužkou. V překladu to znamená, že můj drahý jí nekoupil barák a neposílá jí doživotní měsíční výslužné, tak jak by si představovala.

OKOŘ

20. srpna 2010

Cítím prázdno! Je 20. srpna, končí prázdniny a špatné léto. Všeho všudy bylo maximálně deset dní hezky. Nejezdit v zimě do tropů, asi bych se zbláznila. Opravdu obdivuji lidi, kteří to tady bez sluníčka vydrží.

Dnes se však sluníčko udobřilo, odpoledne jedeme na Okoř. Hudební festival, který se již několik let těší velké návštěvnosti.

Protože mé opálení už téměř zmizelo, doháním ho teď na zahradě u bazénu. Přítel spí a já polemizuji nad životem. Jsou tomu tři dny, kdy jsem si poprvé koupila knížky pro krácení ponurých chvil. Číst knihy mě nikdy nebavilo, možná za to může doporučená, nebo spíše povinná literatura ve škole a univerzitní skripta. Jelikož nejsem a nikdy jsem nebyla čtenář, pokud nepočítám pubertální léta s Lenkou Lanczovou, zajímaly mě spíše časopisy, a to především ty s co nejvíce fotkami. Čtení knih mi připadalo jako ztráta času, nikdy jsem u knížky nevydržela, hlavně u opravdových spisovatelů. Buď jsem přečetla úvod a konec, nebo jsem to úplně vzdala. Dobrovolně jsem přelouskala jen odbornější knihy rozebírající řeč těla, rétoriku nebo kamasutru.

Jsem bohužel těžce realistický člověk a vytváření si imaginárního světa díky knihám a prostoru v nich mi připadá iracionální. Když kniha, tak naučná, odborná, nebo praktická.

Tak, a začal kolotoč hádek, ublížení a nepohody. Fiaskem byla má pěší cesta boky v noci z Okoře do Prahy. Obtěžování a agresivita taxikáře, záchrana mé osoby druhým taxikářem a opíjení s přítelovou neteří v nonstopu do sedmi do rána.

On si po festivalu absolutně v pohodě přišel k autobusu, nastoupil do něj a spal doma v posteli.

Při mém příchodu domů pak následovaly výčitky přítele na téma, kde jsem byla, proč jsem celá od bláta, a uzavřelo to pouštění porna v devět ráno. Porna, které těžce nesnáším. Někde je chyba!

Já byla jen pár hodin před tím ve své bezmoci, měsíc psychicky vykořeněná, zmatená a nešťastná, bojující doslova o přežití na cestě z Okoře do Prahy. Ani jsem nevěděla, kterým směrem mám jít. Měla jsem v kapse 2 koruny a vybitý mobil. On mě ráno seřve a pustí si porno. Já posléze pláču ve sprše, hystericky se třesu v posteli. Mám pocit, že když se postavím, omdlím. Bojím se, nesnáším ten pocit, potřebuju ven, potřebuju pomoc, zachránit! Něco se děje a nevím, jak z toho ven. On to nevidí a nepomůže mi. Co to sakra je? Kde je ten úžasný chlap, se kterým trávím pět let, chci si ho vzít, zůstat s ním a mít s ním děti?

Vtom mě můj šestý smysl opět upozornil na to, že si honí ptáka u porna. Nesnáším to trapné hekání, hraný orgasmus pornoherců a hlavně partnera, co si ho u toho honí! Má přece mě!

Já jsem náruživější než on. Požaduji častěji sex než on. Nevymlouvám se na to, že mě bolí hlava, že nechci. On má ještě potřebu si u porna honit ptáka? Snažím se pochopit tuto úchylku, kterou chlapi trpí. Neříkám, že všichni. Nejde mi to! Občas mu DVD rozlámu a hodím je po něm. Nic moc řešení. Koupí si nové. Uprostřed jedné z hádek za poslední měsíc mi řekl, že nemá sexuální zážitky. Cože? On, který ošukal, co šlo, žil s kurvou, jak sám říkal, měl asi dvě stě sexuálních partnerek... V našem vztahu jsem já ten, kdo chce víc, já jsem ta, která ho poprvé vzala na swingers a se kterou může ošukat i mou prdel. On nemá sexuální zážitky? Tentokrát jsem nastřádané a zabalené DVD nerozlámala, ale hodila je po něm s konstatováním: „Abys nemusel utrácet za kurvy!“ Takže když jsem ho na sedačce viděla, jak si ho mastí, a je mu jedno, že já se vnitřně třesu a mám psychiku v prdeli, dala jsem mu to hekání na plné koule a pustila DVD v celém domě. Všude. I v mini DVD playeru. Příběhla jsem za ním nahá a křičela, ať ukáže, co umí. Machrovat u televize umí každý. Ať mě pořádně omrdá. Usmíval se. Stále nechápal bezmoc mého jednání. Přišli jsme do ložnice a tam začali šukat (při puštění pornu) a já řvala, že to neumí. Co že to je za šukání, ať se podívá na televizi, jak se správně šuká. Odpadl, že už nemůže. Vzala jsem si pomůcky a začala se uspokojovat sama a hlasitě vzdychat. Po chvíli se zase přidal a šoustal mě zezadu. Já chtěla víc a víc. Zase odpadl a odešel. Asi hodinu jsem ležela nehnutě u toho zamrdaného porna, až přišel znovu. Lehl si a sledovali jsme to spolu. Beze slova. Já polomrtvá. Asi po další hodině to vypnul, že jdeme spát. Kupodivu jsem usnula a vzbudili jsme se v 18:15. On musel

na hokej a já na bosu, ale neměla jsem sílu. Zůstala jsem doma a koupala se a drhla, abych ze sebe všechn ten hnus za uplynulých 24 hodin dostala!

Už nemůžu dál. To nejsme my dva! Co se děje? Potřebuju zpět pohlázení a hlavně mého „starého“ miláčka. Paradox je, že ve svých 51 letech vlastně starý je. Už nemám sílu, nebaví mě to, ničím si zdraví a jsem zralá na psychiatra. Možná bych ho měla zvážit, alespoň by mi pomohl. Částečně jsme to probrali. Konečně. A začalo to být znovu fajn. Jupí! Vrátil se ten, se kterým mi bylo krásně.

Ehm... Dnes jsou to čtyři dny od našeho pornového šukání a během těchto dní mám strašnou chuť na sex. Ovšem sex nebyl. „Je mi horko“ či „Přežral jsem se“. Nebo přišla jiná výmluva. Dnes je to čtvrtý den. Jel na hokej. Já se chvilku opaluju, než půjdu na schůzku. Otevřu iPad a tam najdu projeté stránky amateri.cz, seznamky a tak dále. Už to fakt přehání!

Píšu mu našťavanou SMS: „Běž už fakt do prdele!!! Nešukáš mě už několikátý den, protože jsi přežraný, je ti horko, nebo máš jinou výmluvu, a na píčoviny furt čumíš! Zamysli se!!!“

Volal zpět. Jakto? Má být na hokeji!

„Sluníčko, co je?“

„Hovno. Co by bylo? Prosím se tě o sex, potřebuju to, mám ji nadržanou, ty se pořád vymlouváš. To tě nepřitahuju? Tak si najdi jinou a netrap mě.“

Pláču. On mě uklidňuje, že to tak není, že vstával v šest, neměl co dělat. Cos neměl co dělat? Já sakra nebyla v ložnici? To nemohl přijít a pomilovat se?

Je divný! Asi je v přechodu. Přehoupla se padesátka a má asi pocit, že mu něco uniká. Že chce žít. To mi mimochodem v jedné hádce také řekl, že chce žít. Ale to je přece blbost! Je to vyrovnaný, zkušený, inteligentní člověk. Proto ho miluji, proto si ho vážím! Má všech pět pohromadě, je mi oporou a miluje mě taky. To mu však nebylo 50. A tak jak padesátka zacloumá se všemi chlapy, zacloumala asi i s ním. Nechápu. Nebo za to všechno může ten malý terorista, který vše 18. července naboural. Už ať je škola, už ať je 20. prosince a my spolu zase jedeme minimálně na dva měsíce do tepla!

PYRO LASER SHOW

1. září 2010

Je prvního září. Nikdy jsem si nemyslela, že tak budu milovat den, který znamená konec prázdnin, pohody a léta. Dnes už však nejsem ani školou povinná, ani po vzdělání dychtivá. Za dva měsíce – 17. září mám totiž promoci. Zřejmě se cítím tak dobře proto, že se malý terorista znovu ukáže až tak za měsíc. Jupííí. Zase bude pohoda, klídek, tabáček.

Máme za sebou nádherný víkend, kterému sice předcházela oslava narozenin jednoho z hokejek, na níž si miláček čechral ego a dokazoval si, že je o něj v 51 letech stále zájem. Ač má mě, o 22 let mladší, milující, náruživou partnerku. To jsem však už opomenula.

Nebylo jednoduché překousnout jeho koketování, ač se skomírajícími čtyřicátnicemi, které si zřejmě myslí, že pokud si doposud chlapa neudržely, poštěstí se tak na akcích, kde je 99 procent chlapů zadaných. Pohled na jediného koketujícího muže ze všech zadaných partnerů... A navíc to jeho chování! Dost to naštvě, zvlášť když jde o mého muže. Nemluvě o několika dnech bez sexu, které předcházely.

Pátek však začal krásně. Kino a úžasný český film Muži v naději, tematicky zaměřený na nevěru. Zakončení s víněčkem a krásným milováním. Sobota se vedla v duchu nahého opalování na terase, koupání, šoustání a večer divadlo pod širým nebem – hra Oblamov – mimochodem také tematicky výstižné. Jelikož začalo neskutečně pršet, byl opravdu zážitek sedět v hledišti zabalená v pláštěnce se svařákem v ruce. Jeden den tropy a druhý den propad o dvacet stupňů. Planeto, co se to s tebou děje?

Na neděli jsme měli připravenou báječnou romantickou tečku nakonec. Třešničku na dortu a tlustou hrubou čáru za měsícem dusna, nastartovaným malým teroristou. Pyro Laser Show v Chuchli. Já prostě miluju ohňostroj! Je to má úchylka. Chci se při něm něžně mačkat, tulit se a užívat si ho. Chodíme každý rok a už loni mě vystrašila myšlenka mého miláčka, že by chtěl vzít na tento kouzelný večer i ji, tu nevděčnou škodolibou dvanáctiletou rozvracečku. Nyní to dopadlo dobře. Bylo pět hodin. Už jsme byli tam. Hrály fajn kapely. Dali jsme si pivečko a pořádného buřta, klobásu nebo co to bylo (normálně to totiž nejím) a já se fakt těšila, že vše zlé je za námi.

„Hele, slíbil jsem jí, že jí tady vezmu.“

A bylo to tady! Můj pohádkový víkend, udobřování, opětovného souznění a porozumění se rozpadl na milion kousků! Je to v prdeli a já kvůli ní přijdu o mé toužebně očekávané překvapení, takové to, které mají děti pod vánočním stromčkem, o výhru v loterii, o rok čekání na tento večer. Je mi naprosto jasné, jak večer dopadne.

„Tak jí zavolej. Ty jsi jí nevolal?“

„Ne.“

„Tak ať sedne na vlak a dojede.“

Kousavá, manipulující a naváděcí věta mi nevyšla. Teda vyšla by. Věděla jsem, že nepřijede, pokud pro ni tatínek nedojede. Ona má totiž „modrou krev“ a potřebuje osobního řidiče. Spratek. Ovšem, to by se nesměla stát neočekávaná věc. Byla dovezena na místo maminkou a jejím přítelem. A je to tady. Už přichází. Nafouknutou hubu, div nepraskne, nebo div se nevznese jako heliem naplněný balónek, kterých tady dětem uletělo již několik. Tak proč svolila a nechala se dovézt, když ji to nezajímá. Proč raději nezůstala u facebooku. Možná jí táta zapomněl sdělit, že tam budu taky. Kupodivu jsem veselá, bavím se a navíc s tátou vtipkujeme. Bylo až trapné, jak se jí všichni okolo ptali, proč se neusmívá, proč jí to nebaví, proč, proč, proč. Ale balón se ne a ne vyfouknout. Dobrý materiál asi.

Ona prostě žálrlí. A čím víc jsme v pohodě, tím víc se nafukuje. To se mě přitom ani nedotýká. Skáče kolem ní. Nesnáším fracky partnerů. Jsou nevychovaní a nedá se s nimi vyjít. V našem případě za to ve značné míře může maminka, což je první a taky poslední člověk, který nemůže náš vztah vystát už od začátku.

Jednou to dospělo tak daleko (bylo to už po půl roce vztahu s Markem), že vběhla do domu, kde bydlíme, a začala vyšilovat. Že se mi v domě určitě dobře bydlí, že co si to dovoluju měnit její holčičce pokojíček, přeorganizovávat fotky. Že mám práci díky ní a že s miláčkem stejně nezůstaneme. Že to ví. Pacient! Je třeba zmínit, že jsou rozvedeni osm let a já s miláčkem začala chodit tři roky po rozvodu. Ona od něj dvakrát utekla s jiným chlapem, on si ji dvakrát vzal, a hlavně – já jsem nebyla příčinou rozvodu.

Má strach o prachy! Veškeré zálety, které měl po rozvodu, trvaly maximálně půl roku, ale naše dva roky už jí stačily k tomu, aby se zachovala jako hysterka. Má strach, že založíme rodinu a jí, respektive malé, zůstane suché z nosu. A taky že rodinu plánujeme. Před dvěma dny mi dokonce sám miláček řekl, že na letošní zimní tropické dovolené už na tom začneme pracovat. Dobře jí tak. Šanci měla přece dost.

Zpět k ohňostroji. Náš pohádkový víkend také obsahoval domluvu, která znamenala spolčení nás dvou proti matce dítěte, a to směřem k dítěti. Zjednodušeně řečeno se budu já i on chovat tak, aby už nebylo dusno, když přijede. Aby byla dcera spokojená, aby pochopila, že nejsme špatní, že já nejsem zlatokopka a táta ten hajzl, co je nechal, dle matky, na holičkách, nekoupil jim dům, auto, nabou-

chanou CCSku a neplatí jí 200 tisíc výživné, tak jak jí to maminka tluče do hlavy. Snad pak bude dobře. Součástí dohody bude taky důležitá věc, a to chytat mě za ruku, dávat mi pusku a pečovat o obě!

Dva dny na to, při vrcholném ohňostroji, nějak pozapomněl na dohodu. Já stála jako kůl v plotě a on držel ji, tu nafouknutou a otrávenou hubu. Vší silou jsem do něho bouchla, aby si to uvědomil, škaredě se podívala, až to samozřejmě postřehla i detektivka, takže jsem to musela hned hodit do outu, že mě něco píchlo a on mě chytil. Po chvíli sebou začala šít a pustil nás obě. Říkala jsem to. Zkažený večer!

Postavila jsem se opodál na lavičku a se slzami v očích sledovala třpytící se oblohu. Představení bylo neskutečně krátké, jako na malé narozeninové oslavě. Vůbec mi nepřipadalo tak úžasné jako předchozí ročníky. Když jsem se vrátila zpět, balón už byl vyfouknutý a v pohodě. Bestie. Zase vyhrála.

Vyhrává nade mnou dvanáctileté děcko. Já však jen chtěla dodržet to, na čem jsme se dohodli. Proto jsem se snažila být milá. Koukali jsme se společně na fotky z její dovolené. Miláček mi uvolnil místo vedle nich na sedačce.

Druhý den ráno jsem s ní musela být bohužel sama, drahý ještě spal. Upravila jsem jí fotky z předchozího večera. Několikrát děkovala. Poté jsem je vyfotila spolu. Fotky zpracovala a poslala jí je na e-mail. Teď jsou navíc připravené k vyvolání. Naštěstí ji odvezl hned odpoledne, protože musela ke kadeřníkovi.

Večer se mi dostalo poděkování miláčka za mé chování. Konečně! Možná jsme se fakt domluvili! Příští rok prý jedeme na pyro laser show sami. Já jen nechápu, proč si to všechno musím nejdřív odtrpět!

Proč mám bojovat? Proč prostě nefunguje to, že když máte někoho ráda a on vás, je vám oběma fajn. Nic dál neřešíte, nic vás nerozhází. Jen budujete a pracujete na vztahu. Copak budovat vztah a pracovat na něm znamená oponovat nebo atakovat jiné ženy svými sexuálními choutkami? Přece si ve vztahu dáte určitá pravidla, ta jsou jasně daná a „bojovat“ za účelem udržení si partnera v tomto ohledu je přece absurdní. Bojovat za partnera znamená hýčkat, líbat, udržovat. Ne být neustále v ringu s jinými ženami, nástrahami kamarádů či s věkem. To přece nejsou soupeři. Ve zdravém vztahu nejsou soupeři, tam jsou partneři. Tenhle match je přece vyhrán námi! Nechci bojovat, přetvářovat se! Má mě rád a nástrahám odolá, nebo ať jde pryč!

Čeká ho pět dní se svou partou hokejek – 23 hovad. Ženatých a zadaných. Prasata, která jsou i v padesáti letech schopna jít do bordelu, fungovat 5 dní v zapomenuté abstinenci, která má za následek ztrátu hlasu při jejich návratu domů. Připadá mi absurdní, že my ženy nejsme schopny se tak semknout. I třeba jen na truc. Že oplatky se pečou? A proč? Ženy nejsou schopné akce. A právě ty zadané mají strach, že o toho svého muže, který si takto užívá, přijdou!

Jít do divadla s kamarádkou, když on s námi jít nechce? To je špatné? Je to snad stejné, jako kdyby měl sex s jinou, protože já nechci? To není partnerství. To přece není cesta. Nebo je to dospívání?

Zjišťuji, že ten falešný život, který vidím kolem sebe, je normální. Jen já to nepřijímám, ale musím se to naučit?

Asi se rozpadají mé naivní představy o kvalitním vztahu založeném na úctě, toleranci, sexu a lásce. Rovnoprávný vztah dvou rozumných dospělých lidí.

Je v kuchyni a ve dřezu si myje penis. Je tak průhledné, jak se předem připravuje na sex... Vůbec mě to takto nepřitahuje, právě naopak.

Slizký a nechutný. Jak je možné, že někoho milujeme a někdy nám jeho nahota připadá slizká a nechutná. Leží na terase na lehátku, je nahý, penis mu leží mezi nohama. Opaluje se a pro mě ten pohled není sexy.

Chci se už konečně smát. Je 12. listopadu, sobota večer, koukáme na film Mamma Mia a já z té krásy a pohody pláču už od prvního taktu. Chybí mi smích, radost, štěstí!

NECÍTÍM LÁSKU

prosinec 2010

Jsmu spolu přes čtyři a půl roku a opět si připadám ztracená. Máme za sebou narozeninovou oslavu kamarádky, na které se mimochodem objevila bývalá přítelkyně mého partnera. K této nelibé skutečnosti jsem se s ní nakonec docela dobře pobavila. Po oslavě jsme doma, tak jako již několikrát večer, trávili chvíle u krbu s čajíčkem a slivovičkou na zahřátí. Ovšem po několika společných letech tento běžný večer končí jeho slovy: „Život je jen o pocitech a není to o vítězství.“ A mně při tom tečou slzy.

Nevím proč, přišlo to jen tak, najednou. Dostala jsem chuť zapsat si pocity, které ve mně vyřčená slova společně s atmosférou vyvolala. Připomnělo mi to totiž naše začátky vztahu. To divné zmatení, které jsem ještě jako mladá v našich začátcích, v naivitě, popisovala do diáře ve svém pronajatém bytě v Krči.

Proč mám teď pocit, ač jsem se rozhodla s ním mít rodinu, že jsem opět zmatená a že jsem na začátku. Že mě nemá rád a nechce pro mě žít! Snad pro to, že jsme dnes byli na oslavě 35. narozenin jeho kamarádky. Oslavenkyně má tříletého syna s chlapem, který sice není ideální, ale svým způsobem by asi nikoho jiného nenašla. Na této oslavě každý oslavoval můj postoj k mému partnerovi. Mou snahu, mou lásku. Opěvovali ji. Já ale přestávám mít pocit, že se hřejivé teplo proměňuje v radost, spíše se mění ve smutek. Proč mám pocit, že stále dělám víc? Mám více ráda? Prý ne!

Máme za sebou mnoho. Krásné dlouhodobé dovolené, bez konfliktů – pokud počítám ty, kdy se k nám někdo jiný nepřipojil. Třetí strana nás vždycky tak trochu rozešťvala. Jeho velkolepou oslavu padesátých narozenin, která měla ne-skutečný úspěch, jenž byl – musím se pochválit – počínaje organizací oslavy a konče dárkem mou zásluhou. Proč ale nemám pocit naplněnosti? Proč ho nemám?! Chci s ním založit rodinu, chci s ním mít děti, ale dnes po čtyřech a půl letech mě dostal tam, kde jsem byla v začátcích! Je to slivovicí linoucí se z čaje? Je to nachlazením? Proč mám pocit, že to nemyslí, jak říká. Proč se mnou plánuje dítětko. Proč se o tom bavíme? Proč plánujeme datum narození a následnou svatbu, když mám dnes pocit, že to vše nebude, že bych se měla sbalit a odejít. Skončit to! Proč se přátelé, kteří se znají dva roky, budou za dva měsíce brát?

Proč měl tolik špatných zkušeností se ženami, já jsem dle jeho slov dokonalá, ale stejně se trápím? Proč „ženy mrchy“ mají, co vlastně ani nechtějí, a my „ženy hodně“ nedosáhneme toho, co si zasloužíme. A to vůbec ani nezmiňuji, že bychom právě to či ono chtěly nebo si to přály.

Je 11. prosince 2010. Koukám na hodiny, je šest ráno. On šel spát. Je to podruhé, kdy mě tato situace donutila k sepsání pár řádků. S kým si mám o tom popovídat? Máma je přece šťastná, že já jsem „šťastná“. Opravdové kamarádky vlastně nemám. Jsou to takové ty, které tvrdí, že jsou kamarádky, ale vy nemáte ten správný pocit, že jim můžete sdělit svou bolest a trápení. Necítíte, že pro vás budou oporou, ba naopak. Proto mi zbývá tohle – PC, notebook, poznámky a diář. Nejsem spisovatel, nejsem bohém. Nejsem ani věřící, ale jako by mě něco nutilo ke zpovědi! Aby ne, jsme lidi a nejsme z kamene. Jsme z masa a kostí, potřebujeme pohlázení, podporu. Potřebujeme něco, co nám pomůže vyrovanat se s trápením.

Zavřel si dveře, abych ho nerušila. Já sedím tiše u PC u krbu. Vzala jsem si z ložnice peřinu a polštář a při odchodu si neodpustila jízlivou poznámku, že dnes budu spát na gauči v obýváku! Na truc? Možná? Prostě to tak cítím, a že se to neděje často. Raději mám, když se k němu tulím. Nesnáším spát bez něho. Jsem ten, co má rád víc? Jsem nezkušená, neznalá života? Proč se cítím po takové době souznění, a především po posledním půl roce, kdy mi konečně dává najevo, že mne miluje a chce vše sdílet, ztracená a sama. Bojím se. Nechci „procihnout“, protože vím, že zítra nebude hezký den a sobotu strávíme v tichu...

Na dnešek se mi zdál sen. Byli jsme na party někde na chatě. Já byla nachlazená a šla spát dříve. V noci jsem procitla a on nikde! Šla jsem ho hledat a při procházení chaty jsem postupně otevírala všechny pokoje. Uvnitř se shromažďovali všichni zúčastnění a všichni se všema si užívali sexuálních hrátek. Samozřejmě jsem tam našla i jeho! Opilého, nadržného, majícího napružené péro. Sápala se k němu nějaká neznámá, která sdílela daný pokoj s dalšími dvěma páry, z toho s jedním, který jsem znala. Když mne spatřil, začal tvrdým penisem mávat do všech stran, tak aby ho dychtivá neznámá kuřička nemohla minout. Podařilo se! Následně jsem ho z přilehlé sprchy zmáčela studenou vodou a vystěhovala z „našeho“ domu. To byla ta chvíle, kdy jsem se probudila.

Je to znamení? Mám odejít? Mám mít rodinu s někým jiným?

Proč mám pocit, že to, co jsme si naplánovali, nebude? Proč mi řekl, že jeho životní cíl je být v klidu? Proč neřekl, že jeho životní cíl je mít dítě? Novou rodinu, rodinný život? Proč se spokojí s tím, co má?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hořkost ovoce.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.